

ৰূপালি কথামালা—দ্বিতীয় খণ্ড—প্রথম গ্রন্থ

এসময়ত চীন দেশত

শ্রীহুলাল চন্দ্ৰ বৰঠাকুৰ এম, এ, ; এল, টি ।

ষোৰহাট

লন্নাৰ্চ বুক ষ্টল

গুৱাহাটী, অসম

প্রকাশক :

শ্রীবিচিত্রনাৰায়ণ দত্ত বৰুৱা, বি-এল

লন্ডাৰ্চ বুক ষ্টল

গুৱাহাটী, অসম।

ৰূপালি কথামালাৰ

১ম খাপ ৫— ৭ বছৰীয়া লৰা-ছোৱালীৰ কাৰণে

২য় খাপ ৮— ৯ ” ” ”

৩য় খাপ ১০—১১ ” ” ”

৪র্থ খাপ ১২—১৬ ” ” ”

প্ৰথম প্ৰকাশ : ১৯৫৬

মূল্য—এটকা

মুদ্ৰাকৰ :

শ্রীকালীচৰণ পাল

নবজীৱন প্ৰেছ

৬৬ গ্ৰে ষ্ট্ৰীট, কলিকতা-৬

এই পুথি চিঙ্চঙৰ হাতত

গ্ৰন্থকৰ্ত্তা

ডিচেম্বৰ ১৯৫১

ইয়াত আছে

দুটা তৰমুজা—	...	...	১
ডাৰবৰ সিকালে—	...	...	৭
চতিৰ ওপৰত থকা ভদ্রলোক	...	...	১৬
চেং—	...	...	২৪
হালধীয়া ড্ৰেগন—	...	...	৩৫

এসময়ত চীন দেশত

—:০:—

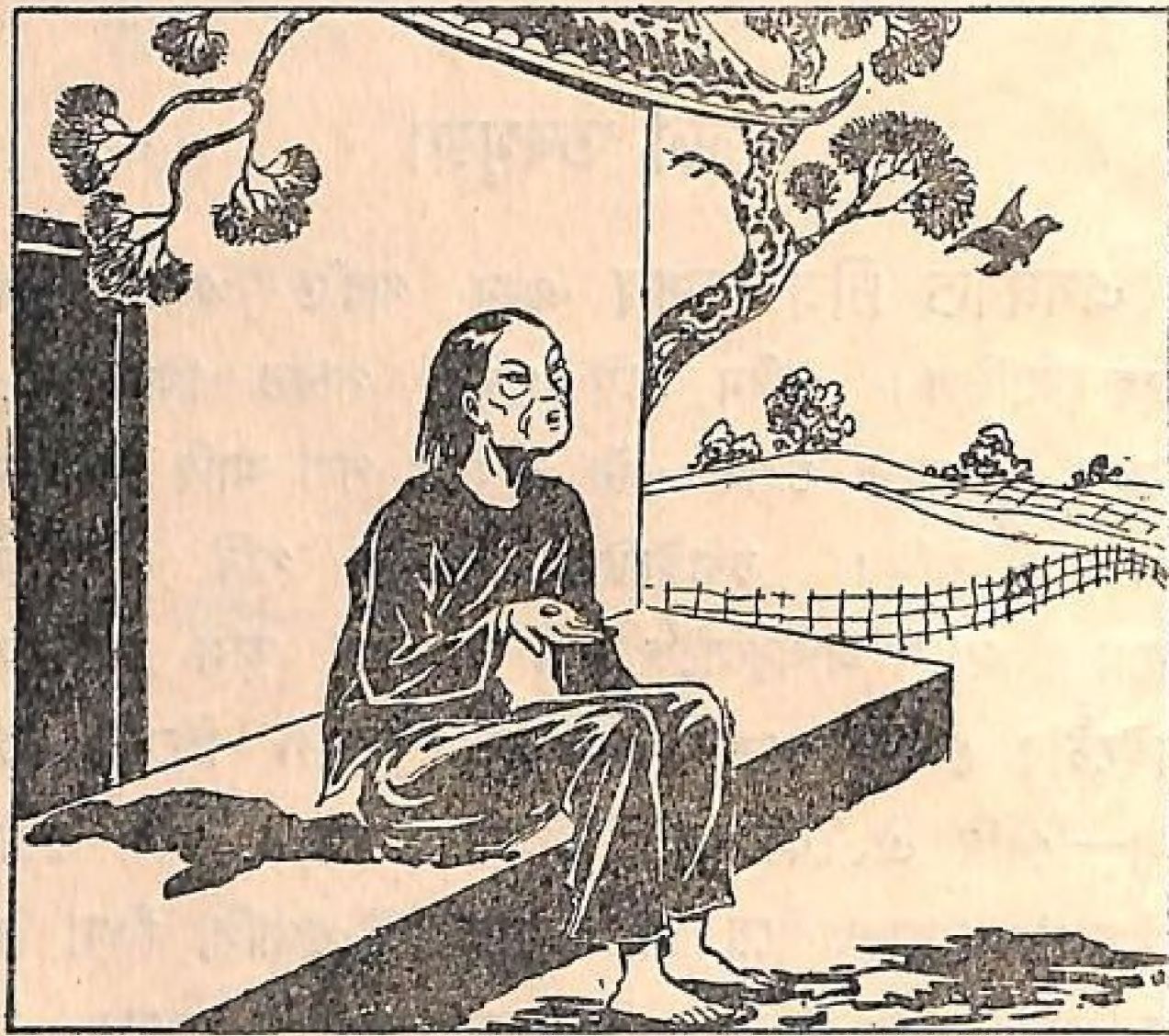
দুটা তৰমুজা

এসময়ত চীন দেশৰ এখন গাৰঁত এজনী বিধবা মানুহ আছিল। এদিন তাই পুখুৰী পাৰত থিয়া-থি দি আছে। এনেতে চৰাই এটা ক'ৰবাৰ পৰা আহি টপং কৰে পানীত পৰিলহি। চৰাইটোৱে পানীত পৰি ধৰফৰাবলৈ ধৰিলে। তাই আলফুলকৈ ধৰি চৰাইটো তুলি আনিলে। চৰাইটোৰ ডোঁকা এখন তেজেৰে তুম্বলি দিছে। তাই কলে—‘দেহি ঐ, কোনোবা চিকাৰীৰ কাড়ত তাৰ ডোঁকা ভাগিল!’ মানুহজনীয়ে ঘা ডোখৰ ধুই-পখালি, কিবা বন-দৰব এটা লগাই দিলে। এইদৰে তালাপী কৰাত কিছু সময়ৰ পাছত চৰাইটো ভাল হ'ল। চৰাইটো টনকিয়াল হ'লত উৰি গুচি গ'ল।

কেইদিনমানৰ পাছত। এদিন মানুহজনী চোতালতে বহি আছে। এনেতে ক'ৰবাৰ পৰা চৰাই এটা উৰি আহি,

তাইৰ হাতত গছৰ গুটি এটা পেলাই লৰ মাৰিলে। তাই চাই দেখে চৰাইটো আগৰ সেই ভোঁকা ভগা চৰাইটো। মানুহজনীয়ে ভাবিলে—চৰাইটোক এসময়ত উপকাৰ কৰা দেখি সি পাহৰিব পৰা নাই; সি গুটিটোকে দি উপকাৰৰ ধাৰ সৃজিছেহি।

তাইৰ হাতত গছৰ গুটি এটা পেলাই লৰ মাৰিলে

গুটিটো পেলাই নিদি তাই বাৰিৰ এচুকতে পচাই থলে। সময়ত গুটি গজি গছ হ'ল। গছ ডাঙৰ হ'লত দেখা গ'ল, সেই জোপা তৰমুজৰ গছ। সময়ত তাক এটা ডাঙৰ তৰমুজা লাগিল।

মানুহজনী দুখীয়া আছিল। অৰ্জনৰ বাট একো নথকাত তাইৰ অৱস্থা দিনক দিনে বেয়া হবলৈ ধৰিলে। দুবেলা দুমুঠি খাওঁতেই তাইৰ চাৰিওফালে ধাৰ লাগিল। এদিন নিৰুপায় হৈ তাই বাৰিখনতে ঘূৰি ফুৰিছে। এনেতে তৰমুজাটো তাইৰ চকুত পৰিল। তৰমুজাটো পকিল। তাই ভাবিলে—আজি তৰমুজাটো কাটি, তাৰে এফাল বেচিৰ পাবিলেও এমুঠি চাউলৰ দিহা হব পাৰে।

ঘৰলৈ আহি তাই তৰমুজাটো কাটিলেহি। কিন্তু কি আচৰিত কথা! তৰমুজাটো কটা মাত্ৰকেই তাৰপৰা চেকুৰা-চেকুৰে সোণ ওলাবলৈ ধৰিলে। তাইৰ বঙ চাই কোনে! তাই দুই হাত ওপৰলৈ তুলি ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জনালে। আনন্দত তাইৰ দুগালে চকুলো বাগৰি গ'ল। হওক তেও, ঈশ্বৰে ইমান দিনে তাইলৈ চকু মেলি চালে। তাইৰ চৰাইটোলৈ মনত পৰিল। তাই ভাবিলে—সেইটো চৰাই নহয়—কোনোবা দেৱতাহে।

* * * *

তাইৰ ঘৰৰ ওচৰতে আন এজনী বুঢ়ীৰ ঘৰ। বুঢ়ীজনীও দুখীয়া কিন্তু বৰ আক্ৰোহী। বিধৱা মানুহজনীয়ে কেনেকৈ সোণ পালে, সেইবোৰ কথা তাই গম পালে। বুঢ়ীয়ে ভাবিলে—তায়ো যদি কৰবাত ঠেং-মূৰ ভগা চৰাই

এটা পাই, তেন্তে কিজানি বিধবাজনীৰ দৰে তায়ে চহকী হব পাৰেই। তাইৰ চকুত ঘুমটি নাই!

বুঢ়ীজনীয়ে বিধবা মানুহজনীৰ পুখুৰী পাৰত নিতৌ এপাক মাৰেহি। ক'ৰবাত, কেনেকৈ আহত হোৱা চৰাই-চিৰিকটি পুখুৰীত পৰেহিয়েইবা! এইদৰে কেইদিনমান অহা-যোৱা কৰি তাইৰ আমনি লাগিল। তাইৰ গাত তৎ নাইকিয়া হ'ল। তেনেকুৱা ঠেং-মূৰ ভগা চৰাই পোৱা আশা নেদেখি এদিন তাই ফান্দ পাতি চৰাই এটাকে ধৰিলে। চৰাইটোৰ ডোঁকাখন তায়ে আধা ভঙ্গা কৰিলে। বেচেৰা চৰাইটো উৰিব নোৱাৰা হ'ল। তাই দৰব-পাতি দি তাক তালাপী কৰিবলৈ ধৰিলে। চৰাইটো ভাল হলত উৰি গুচি গ'ল।

বুঢ়ীয়ে এতিয়া নিতৌ চোতালত বহে; কিজানিবা কোনোবা চৰাই চিৰিকটিয়ে কিবা গুটি আনেই! পাছে, এদিন আনিলেও হয়। বহুত দিনৰ মূৰত, বুঢ়ী এদিন চোতালতে বহি আছে, এনেতে চৰাইটোৰে বুঢ়ীৰ হাতত গুটি এটা পেলাই থৈ গলহি। বুঢ়ী বঙতে উদ্ভাৱল হৈ বাৰিৰ পাছফালে লৰ দিলে। গুটিটো পচালৈগৈ।

গুটিৰ পৰা সময়ত গছো গজিল আৰু তৰমুজাও লাগিল। বুঢ়ীক আৰু পাই কোনে! বুঢ়ীয়ে এইবাৰ খাটাংকৈ জানিলে যে তৰমুজা যেতিয়া লাগিলেই সোণো নিশ্চয় পোৱা হ'ব। তাই এতিয়া জধেমধে খৰচ কৰিবলৈ ধৰিলে।

দুদিনতে তাই অতিপাত খৰচী হ'ল। ভবিষ্যতে ধন পোৱাৰ আশাত খৰচ কৰোতে কৰোতে তাই ধাৰত কাণেমূৰে পোত গ'ল। ইফালে তৰমুজা নো কোন-কাহানিকৈ পকে, চাওঁতে চাওঁতে চকু বিয়াল।

অৱশেষত তৰমুজা পকিল। বুঢ়ীৰো আনন্দৰ সীমা নাইকিয়া হ'ল। তৰমুজাটো আনি দুবাৰ ঘৰ মাৰি তাই

অসংখ্য ডাইল সাপৰ পোৱালি ওলাই পৰিল

কাটিলেহি। তাই ভাবিছিল তৰমুজাটো সোণেৰেই ভৰি আছে। কিন্তু কি আচৰিত কথা, তৰমুজাটো কটা মাত্ৰকেই

ভিতৰৰ পৰা অনংখ্য ডাইল সাপৰ পোৰালি ওলাই পৰিল।
পোৰালিবোৰ ওলাইয়েই বুঢ়ীক খোঁট মাৰিবলৈ ফেঁট তুলিলে।
কিন্তু পোৰালিবোৰ সৰু কাৰণে তাইক খুঁটিব নোৱাৰিলে।
তাই এটা এটাকৈ আটাইবোৰ পোৰালি মাৰি পেলালে।

কিন্তু ধন পোৱাৰ আশাত তাই যে ধাৰত পোত
খালে, তাৰ ফলত তাইৰ লাম্-লাকতি যি কেডাল আছিল
সোপায়ে গ'ল। তাই জীৱনৰ বাকী কিটা দিন অতি দুখেৰে
কটাৰ লগাত পৰিলে।

ডাৱৰৰ সিফালে

এসময়ত চীন দেশত ওৰাং নামে এটা সৰু লৰা আছিল।
তাৰ বাপেক বৰ দুখীয়া। সি লোকৰ পথাৰত কাম-বন কৰি
জাৰিকা আৰ্জ্জি। পথাৰত ধান ছুডালমান হলেই খাবলৈ
পায়, নহলে লঘোন দিব লাগে।

চীন দেশত আমাৰ দেশৰ দৰেই ধান খেতি হয়। তাৰ
মানুহেও আমাৰ দৰে ভাতহে খায়। আমাৰ দেশত যেনেকৈ
ধান খেতিৰ কাৰণে বতৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিব লাগে চীনা
সকলৰো খেতি সেই দৰে বতৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে।
সময় মতে বৰষুণ হলে ভাল ধান হয়; আকৌ বৰষুণ নহলে
খেতি-বাতি কৰিব নোৱাৰি হাত সাৱতি বহি থাকিবও লগাত
পৰে।

এবাৰ বতৰ বৰ খৰাং হ'ল। কেইবামাহো এটোপাও
বৰষুণ নাই। ওৰাঙৰ বাপেকৰ এতিয়া কামো নাই, খাব-
লৈকো নাই। সিহঁত দিনে দিনে দুখীয়া হৈ যাবলৈ ধৰিলে।
ঘৰত যি এডোখৰ লাম্-লাকতি আছিল তাকো ধান চাউলৰ
কাৰণে বেচোতে বেচোতে অন্ত পৰিল।

ওৰাং যদিও সৰু লৰা, মাক-বাপেকৰ কষ্ট দেখি মনত

বৰ বেজাৰ পালে। ওৰাঙে পিতাকক কলে,—“পিতাদেৱ আপুনি বুঢ়া হ’ল। খেতিৰ কামৰ বাহিৰে আপুনি আন কাম নেজানেও আৰু নতুনকৈ কোনো কাম শিকিবৰ বয়সো আপোনাৰ নাই। পয়চাৰ অভাৱত আৰু কিমান লঘোনে থাকিব? মই নগৰলৈ যাওঁ; আৰু কিবা কাম-কাষ এটা বিচাৰি দুপয়চা উপাৰ্জন কৰোঁগৈ। তেতিয়া অন্ততঃ চাউল মুঠিৰে কিবা এটা জোৰা মৰিব পাৰে।”

লৰাটিৰ কথা কিটো মনত লাগি যোৱা। বাপেকৰ মনত বৰ দুখ লাগিল। দুখ পালেও উপায় নাই। কাজেই পুতেকক যাবলৈ দিবলৈ বুঢ়া সন্মত হ’ল।

ওৰাং যাবলৈ ওলাল। মাক বাপেকে বেজাৰ মনেৰে তাক বিদায় দিলে। সি নগৰৰ বাটেদি যাবলৈ ধৰিলে।

অলপ দূৰ গৈয়ে সি এটা বুঢ়া মানুহ লগ পালে। বুঢ়াৰ পিঠিত মেট-মৰা বোজা এটা। বোজাটো লৈ বুঢ়াই অতি কষ্টেৰেহে খোজ কাঢ়িছিল। ওৰাং বৰ মৰমিয়াল লৰা। বুঢ়াৰ কষ্ট দেখি সি মনতে দুখ পালে। বুঢ়াৰ ওচৰ চাপি সি কলে—“বুঢ়া আপ, আপুনি টোপোলাটো লৈ বৰ কষ্ট পাইছে। সেইটো মোক দিয়ক। কিছু দূৰ আপোনাৰ হৈ ময়ে লওঁ।”

বুঢ়াই লৰাটোৰ কথা শুনি বৰ সন্তোষ পালে। ধন্যবাদ দি টোপোলাটো বুঢ়াই ওৰাঙৰ হাতত দিলে। দুয়ো একে

লগে গৈ আছে। বাট টুটিবৰ কাৰণে বুঢ়াই লৰাটিক দুই এটা সাধুকথাও কলে। ওৰাঙে সাধু শুনি গধুৰ বোজাৰ কথা পাহৰিয়েই গ’ল। এইদৰে দুঘণ্টামান যোৱাৰ পাছত বতৰে ওন্দোলাই আনিলে। চাওঁতে চাওঁতে বিজুলী ঢেৰেকনি মাৰিবলৈ ধৰিলে।

ওৰাং যদিও বৰ সাহিয়াল লৰা আছিল, তথাপি সি ঢেৰেকনিলৈ বৰ ভয় কৰিছিল। কিয় জানো! বিজুলী ঢেৰেকনি মাৰিলেই তাৰ সাহ বুদ্ধি সকলো লোপ পায়। সি ভয়ত থৰ-কাছুটি এৰি কেচুটোৰ দৰে হয়।

বিজুলী ঢেৰেকনি ক্ৰমে বেচি হবলৈ ধৰিলে। ওৰাং ভয়ত থক-থক কৰে কঁপিবলৈ ধৰিলে। অবশেষত বাটৰ দাঁতিতে টোপোলাটো থৈ সি বহি পৰিল আৰু দুই হাতে মুখ ঢাকি কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাৰ কথা দেখি বুঢ়া অবাক হ’ল। বুঢ়াই তাক কিয় ভয় কৰিছে বুলি সোধিলে। ওৰাঙে কান্দি কান্দি উত্তৰ দিলে—“ইমান ঢেৰেকনি মাৰিছে, মই এতিয়া মৰি যাম। মই মৰিলে মোৰ আই বোপাইৰ কি হব!”

বুঢ়াই কলে—“ঢেৰেকনি মাৰিলেই ইমান ভয় কৰিব লাগেনে? তাতনো ইমান ভয় কৰিব লগীয়া কথা কি আছে? এইটো নিচেই সাধাৰণ কথা। ঢেৰেকনিয়ে কি কৰিব পাৰে?”

“আপুনি কৈছে হয়। মোৰ কিন্তু বৰ ভয় লাগে। বিজুলী ঢেৰেকনি বৰ সাজ্যটিক কথা।” সি অলপ পৰ

“বাক বিজুলী চেবেকনি
নো কেনেকৈ হয় ?”

বুঢ়াটো আচলতে এটা যাদুকৰ। সি বহুত আচৰিত
আচৰিত কাম কৰিব পাৰে। বুঢ়াই তাৰ কথা শুনি কলে—
“বাক তেন্তে চেবেকনি নো কেনেকৈ হয় মই তাক তোমাক
দেখুৱাম। তেতিয়া তোমাৰ হয়তো ভয় ভাগিব। তুমি মোৰ
টোপোলাটো লৈ মোক বৰ মৰম কৰিলা। ময়ো কিবা
এটা কৰি মৰমৰ ধাৰ সৃজিম।”

এই বুলি কৈ বুঢ়া মানুহটোৱে ভোৰ-ভোৰ কৰে মন্ত্ৰ এটা
গাবলৈ ধৰিলে আৰু ওৰাওৰ মুখৰ আগত যাদু দণ্ডৰ দৰে
হাতখনকে ঘূৰাবলৈ ধৰিলে। তৎক্ষণাত লৰাটো বতাহত টাকুৰী
ঘূৰাদৰে ঘূৰিবলৈ ধৰিলে। লৰাটোৰ চাৰিওফালে পাতল বগা
ডাৰৰ গোট খাবলৈ ধৰিলে। ডাৰৰৰ লগে লগে ক্ৰমে ঘূৰি ঘূৰি
লৰাটো ওপৰলৈ উঠিবলৈ ধৰিলে। ওপৰত বতাহ চেচা।
ওৰাওৰ খুব ক্ষুৰ্তি লাগিল।

ওপৰ পাই ওৰাঙে দেখিলে, তাৰ সন্মুখত ডাঠ কুৰুলী। সি
একোকে নেদেখে। সেয়ে ডাৰৰ! সি ডাৰৰবোৰ হাতেৰে
ছুফালে ঠেলি দিলে। এইদৰে বাট উলিয়াই সি ডাৰৰৰ ওপৰলৈ
উঠি গ'ল। তললৈ চাই দেখে—বহুত দূৰত তলত সাগৰখন, এখন
বগা ৰূপৰ থালৰ নিচিনা দেখি। সি তলৰ মাটিও দেখিছিল।
ডাঙৰ ডাঙৰ নগৰ চহৰ বিলাক কলীয়া পৰুৱামানটোহে দেখি।

ওপৰলৈ চাই সি হীৰাৰ দৰে তিৰতিৰাই থকা তৰাবোৰ
দেখিবলৈ পালে। কিছুমান তৰা সি হাতে ঢুকি পোৱাতে

লৰাটো ওপৰলৈ উঠিবলৈ ধৰিলে

আছিল। তাৰে তৰা এটা বুটলি সি জেপত স্তমাই থলে।
তৰাটো এটুকুৰা আচল হীৰা।

ওৰাং আৰু ওপৰলৈ গ'ল। সি এটা আচৰিত দৃশ্য
দেখিবলৈ পালে। অলপ আঁতৰতে সি এখন ডাঙৰ গাড়া
দেখিলে। গাড়াৰ ওপৰত এটা বৃহৎ পানীৰ 'টাৰ'। ছুটা

তলকা মাৰি থাকি আকৌ কলে,—“বাৰু বিজুলী চেৰেকনি নো কেনেকৈ হয়?”

বুঢ়াটো আচলতে এটা যাদুকৰ। সি বহুত আচৰিত আচৰিত কাম কৰিব পাৰে। বুঢ়াই তাৰ কথা শুনি কলে—
“বাৰু তেন্তে চেৰেকনি নো কেনেকৈ হয় মই তাক তোমাক দেখুৱাম। তেতিয়া তোমাৰ হয়তো ভয় ভাগিব। তুমি মোৰ টোপোলাটো লৈ মোক বৰ মৰম কৰিলা। ময়ো কিবা এটা কৰি মৰমৰ ধাৰ সৃজিম।”

এই বুলি কৈ বুঢ়া মানুহটোৱে ভোৰ-ভোৰ কৰে মন্ত্ৰ এটা গাবলৈ ধৰিলে আৰু ওৰাওৰ মুখৰ আগত যাদু দণ্ডৰ দৰে হাতখনকে ঘূৰাবলৈ ধৰিলে। তৎক্ষণাত লৰাটো বতাহত টাকুৰী ঘূৰাদৰে ঘূৰিবলৈ ধৰিলে। লৰাটোৰ চাৰিওফালে পাতল বগা ডাৱৰ গোট খাবলৈ ধৰিলে। ডাৱৰৰ লগে লগে ক্ৰমে ঘূৰি ঘূৰি লৰাটো ওপৰলৈ উঠিবলৈ ধৰিলে। ওপৰত বতাহ চেচা। ওৰাওৰ খুব স্ফুৰ্ত্তি লাগিল।

ওপৰ পাই ওৰাঙে দেখিলে, তাৰ সন্মুখত ডাঠ কুৰাঁলী। সি একোকে নেদেখে। সেয়ে ডাৱৰ! সি ডাৱৰবোৰ হাতেৰে ছুফালে ঠেলি দিলে। এইদৰে বাট উলিয়াই সি ডাৱৰৰ ওপৰলৈ উঠি গ'ল। তললৈ চাই দেখে—বহুত দূৰত তলত সাগৰখন, এখন বগা ৰূপৰ থালৰ নিচিনা দেখি। সি তলৰ মাটিও দেখিছিল। ডাঙৰ ডাঙৰ নগৰ চহৰ বিলাক কলীয়া পৰুৱামানটোহে দেখি।

ওপৰলৈ চাই সি হীৰাৰ দৰে তিৰতিবাই থকা তৰাবোৰ দেখিবলৈ পালে। কিছুমান তৰা সি হাতে চুকি পোৱাতে

লৰাটো ওপৰলৈ উঠিবলৈ ধৰিলে

আছিল। তাৰে তৰা এটা বুটলি সি জেপত সূমাই থলে। তৰাটো এটুকুৰা আচল হীৰা।

ওৰাং আৰু ওপৰলৈ গ'ল। সি এটা আচৰিত দৃশ্য দেখিবলৈ পালে। অলপ আঁতৰতে সি এখন ডাঙৰ গাড়া দেখিলে। গাড়াৰ ওপৰত এটা বৃহৎ পানীৰ 'টাৰ'। ছুটা

ভয়াবহ ড্ৰেগনে (১) গাড়ীখন টানিছে। ড্ৰেগন দুটাৰ নাকৰ
বিস্কাৰ পৰা মাজে মাজে জুই আঙনি ওলাইছে। সেয়ে

তাৰে এটা সি জেপত স্তমাই থলে

বিজুলী। সিহঁতে নেজ কোবালে ঘৰ্ ঘৰ্ কৰে ডাঙৰ শব্দ হয়।
সেই ঘৰ-ঘৰণি শব্দকে মানুহে ঢেৰেকনি বোলে।

গাড়ীত থকা টাবটো পানীৰে ভৰপূৰ। এজাক মানুহে

ড্ৰেগন—উপকথাত পোৱা এটা সাপৰ নিচিনা কাল্পনিক ভয়াবহ
জন্তু। ইয়াৰ পাখিও আছে। ই মায়াবী জন্তু। নানা ভেশ ধৰিব
পাৰে।

পানী নি নি কমোৱা তুলাৰ নিচিনা ডাৰববোৰৰ ওপৰত ঢালি
দিছেগৈ। মানুহকিটাৰ গাত ততেই নাই। জিবোৱাৰ কথা দূৰত
থাকক মানুহকিটাই উশাহকে নেপায়। ওৰাঙে অবাক হৈ চাই
আছে। এনেয়ে ভেৰা লাগি চাই থকা দেখি মানুহ এটাই
ওৰাঙক মাতিলে আৰু যিহতক কামত সহায় কৰিবলৈ কলে।
ওৰাং বঙমনে আগবাঢ়ি গ'ল আৰু পানী ঢলা পাত্ৰ এটা লৈ,
যতে ততে সবহ সবহকৈ পানী ঢালিবলৈ ধৰিলে।

ওৰাঙৰ তেতিয়া নিজৰ গাওঁলৈ মনত পৰিল। বৰষুণৰ
অভাৱত কেনেকৈ সিহঁতৰ গাওঁৰ মানুহে মাটিত আঁচকে
মাৰিব পৰা নাই—নিৰাশ হৈ সকলোটি হাত সাৰতি বহি
আছে, সেইবোৰ কথা মনত পৰিল। সি যেতিয়া সিহঁতৰ
গাওঁৰ ওপৰ পালেহি তেতিয়া সবহকৈ পানী ঢালি দিলে।
বিশেষকৈ বাপেকে খেতি কৰা পথাৰ খনত পাৰেমানে
পানী ঢালিলে।

ওৰাঙে কামত সহায় কৰি দিয়া বাবে মানুহকিটাই
বৰ ভাল পালে। সিহঁতে তাক পৃথিৱীলৈ ঘূৰি যাবলৈ
উপায় কৰি দিম বুলি কলে। যেতিয়া লৰাটোৰ পানী
ঢালি ঢালি ভাগৰ লাগিল, তেতিয়া সিহঁতে তাক পৃথিৱীলৈ
ঘূৰি যাবলৈ কলে। সিহঁতে বৰ দীঘল বছি এডাল ড্ৰেগনৰ
লেকাম খুৱাইছিল। বছিডাল খুলি আনি মেঘৰ পৰা
ওলোমাই দিলে, আৰু তাক বছিত ধৰি তললৈ নামি

যাবলৈ কলে। ওৰাং বছিডালত ধৰি সৰ্ৱসৰ্ৱকৈ তললৈ নামি আহিল। চকুৰ পচাবতে সি আহি মাটি পালেহি। কি আচৰিত কথা, সি আহি নিজৰ গাওঁৰ ঘূৰতে নামিলহি! সি মাটি পোৱা মাত্ৰকে বছিডাল নাইকিয়া হ'ল।

সৰ্ৱসৰ্ৱকৈ তললৈ নামি আহিল

ওৰাং ঘৰলৈ লৰ দিলে। বাপেক ঘৰত নাই, পথাৰত কাম কৰিবলৈ গ'ল। পথাৰত পানী হোৱাৰ পৰা বাপেকৰ সন্ময়েই নাই। এই কিদিন পয়চাও ভাল পাইছে। এতিয়া সিহঁতৰ বৰ অভাব নাই।

পুতেকক আকৌ পাই মাক বাপেকৰ মুখলৈ পানী আহিল। মাকে পুতেকক সাৱতি ধৰিলে। সি যোৱাৰ পাছত বাপেকে তাক কেইদিনমান নগৰলৈ গৈ বিচাৰিছিল; কিন্তু তাক ক'ত পাই!

ওৰাঙে তাৰ আচৰিত কাহিনী মাক বাপেকৰ আগত কলে। তাৰ কথা শুনি মাক বাপেক আচৰিত হ'ল। জেপত স্তমাই থোৱা তৰাটোলৈ তাৰ তেতিয়াহে মনত পৰিল। তৰাটো মেজৰ ওপৰত উলিয়াই থলে। তৰাটো দেখি যে মাক বাপেক আৰু আচৰিত হ'ল। গাৰৰ সকলোটি তৰা চাবলৈ লৰি আহিল।

তৰাৰ কথা ইতিমধ্যে গৈ চান দেশৰ সম্ৰাটৰ কাণত পৰিলগৈ। তেওঁ ওৰাঙক নিবলৈ মানুহ পঠিয়ালে। সম্ৰাট তৰাটো দেখি আচৰিত হ'ল আৰু লবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। সম্ৰাটে বহুত টকা দি তৰাটো ওৰাঙৰ পৰা কিনি ললে।

প্ৰবাদ আছে বোলে তৰাটো চীন সম্ৰাটৰ মুকুটত লগাই থোৱা আছিল। আগৰ কালৰ বুঢ়ী এজনীয়ে কৈছিল বোলে তৰাটো হেৰালে সম্ৰাটৰ ৰাজ্যও নেথাকে।

ওৰাং বৰ ভাল লৰা আছিল। তাক সকলোৰে ভাল পাইছিল আৰু মৰম কৰিছিল। তৰাটোৰ বাবে সি সম্ৰাটৰ পৰা বহুত টকা পালে। সি তাৰে কিছু টকা গাৰৰ দুখীয়া নিচলা মানুহক দান দিলে। বাকী টকাৰে সি মাক বাপেকৰ সৈতে সুখেৰে জীৱন কটালে।

চতিৰ ওপৰত থকা ভদ্রলোক

এসময়ত চীন দেশৰ ৰাজধানী পিকিং চহৰত চেং-চিয়াং নামে এজন বৰ চহকী ভদ্রলোক আছিল। ৰাজ-প্ৰাসাদৰ দৰে তেওঁৰ ঘৰ। পিকিং চহৰত তেওঁৰ নিচিনা ডাঙৰ ধুনীয়া ঘৰ কাৰোৰেই নাছিল। তেওঁ চীন চৰকাৰৰ এজন উচ্চপদস্থ কৰ্মচাৰী আছিল। তেওঁ বৰ সাধু আৰু দয়ালু প্ৰকৃতিৰ লোক আছিল। চহৰৰ সকলোৰেই তেওঁক খুব ভাল পাইছিল আৰু সন্মান কৰিছিল।

সেইদিনা তেওঁৰ জন্মতিথি। চেং-চিয়াঙে সেইদিনা তিনি কুড়িত ভৰি দিব। জন্মতিথি উপলক্ষে ৰাতিলৈ ডাঙৰ ভোজ। ভোজলৈ পিকিঙৰ গণ্যমান্য সকলোকে নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছে। জন্মতিথি উপলক্ষে অগণন বন্ধু-বান্ধৱ আৰু আত্মীয়-কুটুম্বই তেওঁলৈ উপহাৰ পঠাইছে। উপহাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই চেং-চিয়াঙে পুৰাৰ পৰা আহৰি পোৱা নাই। উপহাৰৰ লগে লগে শুভ-ইচ্ছা জনাই পঠোৱা বাণী; সেই-বিলাকো পাঠ কৰিব লাগে। উপহাৰবিলাক এটা ডাঙৰ হলঘৰৰ এদাঁতিয়ে এটা আয়নাৰ বাকচত তেওঁ নিজে সজাই থলে। গধূলিলৈ ভোজ সেইটো ঘৰতে হ'ব।

সন্ধ্যাৰ কিছু সময়ৰ আগতে; ভোজলৈ তেতিয়াও বহু সময় বাকী আছে, এটা টেঙৰ চোৰ হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে তালৈ সোমাল। চোৰটো খুটা এটাইদি বগাই চতিৰ ওপৰলৈ উঠিল আৰু ডাঙৰ চতি এটাৰ ওপৰত তললৈ পেট পেলাই পৰি থাকিল। সি চতিৰ ওপৰৰ পৰাই উপহাৰবোৰ ভালকৈ চাই ললে। তেতিয়া তাত কোনো মানুহ-দুখুহো নাছিল, সি সুবিধাকে পালে। সি কোন কোন বিলাক বস্তু সহজে নিব পাৰিব তাক মনতে ঠিক কৈ থলে।

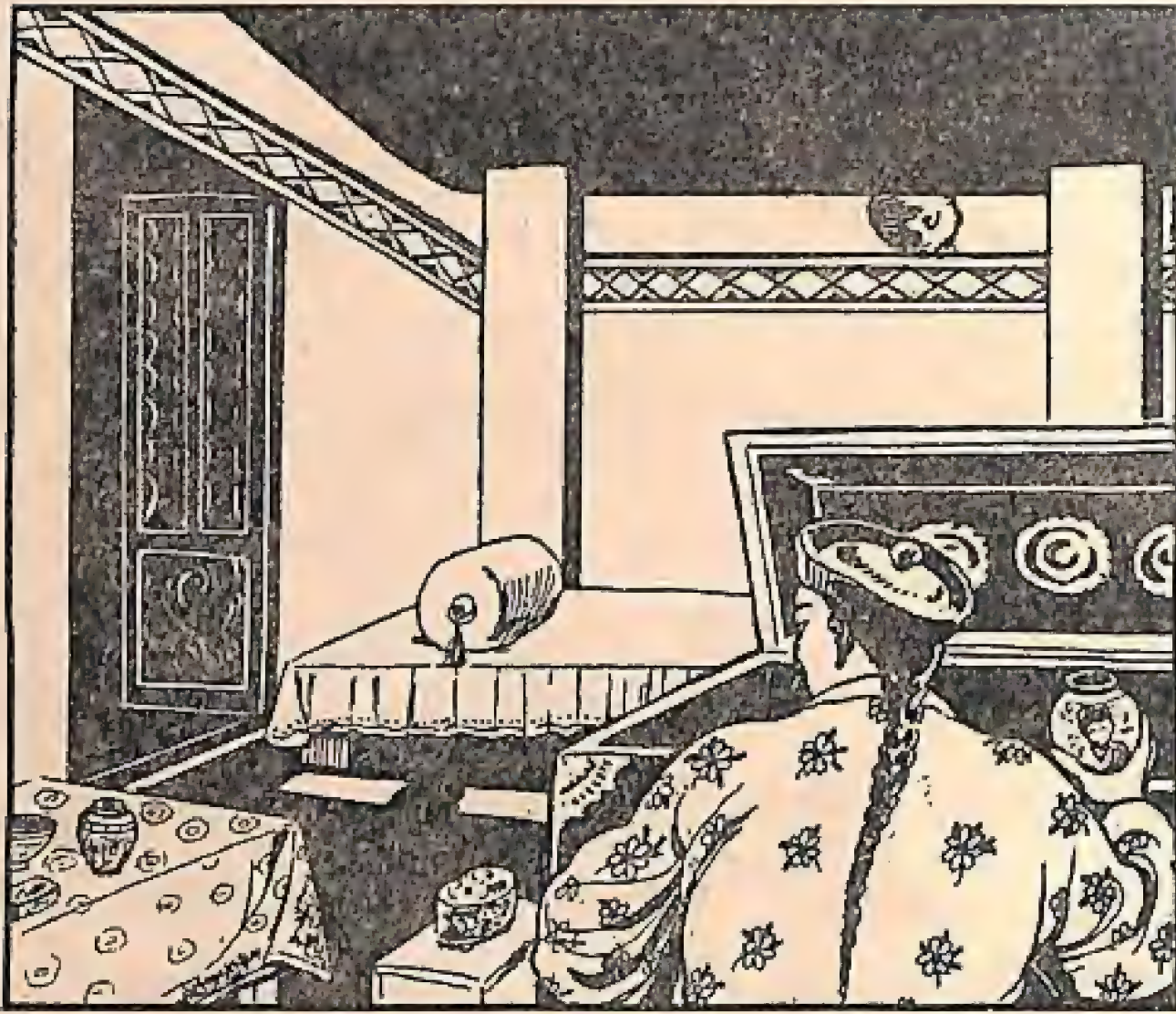
সন্ধ্যা লাগি ভাগিল। লাহে লাহে এজন দুজনকৈ নিমন্ত্ৰিত লোক সকল আহিবলৈ ধৰিলে। হলঘৰটো চাওঁতে চাওঁতে ভৰি পৰিল। গান বাজনা আমোদ প্ৰমোদত হল-ঘৰ মুখৰিত হৈ পৰিল।

ভোজসভা ৰাতি ভালেখিনি পৰলৈকে চলিল। অতিথি-সকল যাওঁতে যাওঁতে প্ৰায় মাজ ৰাতি হলগৈ। সকলোটি গৈ অন্ত হ'ল। হলঘৰত চিয়াং অকলে বহি আছে। তেওঁ উপহাৰবিলাক গৎ লগাই থৈছে শুবগৈ। মানুহ-দুখুহবিলাক যাবলৈহে বাট চাই আছিল।

উপহাৰবিলাকৰ যিবোৰ মূল্যবান সেইবোৰ নি তেওঁ এটা লোহাৰ বাকচত থৈছেগৈ। চোৰটোৱে ভাবিলে, কিজানি সি নিবলৈ বাছি থোৱা বস্তুবোৰো লোহাৰ বাকচত সূমালেগৈ।

এই বুলি ভাবি সি ঠাইতে মূৰটো অকতীয়া কৰি তললৈ চালে। মূৰটো অকতীয়া কৰা বাবে মূৰৰ ছাঁটো মাটিত পৰিল।

ঠাইতে মূৰটো অকতীয়া কৰিতললৈ চালে

চিয়াঙে ছাঁটো দেখিলে, কিন্তু তেওঁ মনে মনে থাকিল; চিঞৰ বাখৰ কৰি কোনোৰকম চঞ্চলতা প্ৰকাশ নকৰিলে। তেওঁ যে ছাঁটো দেখিছে তাকো কোনো উপায়ে জানিবলৈ নিদিলে। চতিৰ ওপৰত সেইজননো কোন, তাক তেওঁৰ জানিবলৈ বাকী নেথাকিল।

তেওঁ চাকৰ এটা মাতিলে, আৰু এখন মেজ আনিবলৈ হুকুম দিলে। মেজ পৰা হ'লত, তাত তেওঁ এজন মানুহে খাবৰ জোখাৰে, সকলো ভাল ভাল বস্তু দি খোৱাৰ দিহা কৰি দিবলৈ কলে। চাকৰটোৱে সেইমতে খোৱাৰ যোগাৰ

“...নামি আহি আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলে, মই বৰ আনন্দ পাম...”

কৰি দিয়াৰ পাছত তাক তাৰপৰা ওচি যাবলৈ কলে। চাকৰটো যোৱাৰ পাছত তেওঁ চতিটোৰ ফালে উভতি গৈ চোৰটোক অতি নম্ৰভাৱে নমস্কাৰ জনালে। চোৰটো যেনিবা এজন অতি সম্ভ্ৰান্ত অতিথিহে! চিয়াঙে কলে,—“আজি

মোৰ জন্মতিথি। চতিৰ ওপৰত উঠি থকা ভদ্রলোকজন অনুগ্ৰহ কৰি নামি আহি আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলে মই বৰ আনন্দ পাম আৰু সন্মানিত অনুভৱ কৰিম।”

চোৰটোৱে এতিয়া কৰে কি! চোৰকে মোৰে পালে। সি নামি আহিবলৈ বাধ্য হ’ল। খাই বই অটোৱাৰ পাছত চিয়াঙে তাক সোণৰ আৰু ৰূপৰ মুদ্ৰাৰে ভৰাই এমোনা ধন দিলে। সজকামত আৰু বিবেচনা কৰি ধন খৰচ কৰিবলৈ কৈ চোৰক বিদায় দিলে। চোৰ বপুৰীয়ে লাজতে তলৰ পৰা ওপৰলৈ মূৰ দাঙিব নোৱাৰিলে। মোনাটো লৈ নীৰৱে তাৰপৰা প্ৰস্থান কৰিলে।

* * * *

দহ বছৰৰ পাছৰ কথা! চিয়াঙৰ বয়স তিনি কুড়ি দহত সোমাল। এইবাৰ তেওঁৰ জন্মতিথি উপলক্ষে আগতকৈয়ো এটা ডাঙৰ ভোজৰ আয়োজন কৰিলে। এই দহ বছৰৰ ভিতৰত চিয়াঙৰ ধন-সম্পত্তি আগতকৈ অনেক বেছি হৈছিল। ইফালে পিকিঙৰ তেৰেই সৰ্বপ্ৰধান লোক হৈ পৰিছিল।

এইবাৰৰ ভোজৰ নিচিনা ডাঙৰ ভোজ পিকিঙ চহৰত আৰু কেতিয়াও আগে পাছে হোৱা নাই। তিথিৰ দিনা, পুৱাৰ পৰা গধূলিলৈকে ছেদ-ভেদ নোহোৱাকৈ নানা ধৰণৰ উপহাৰ আৰু শুভ-ইচ্ছা জনোৱা বাণী আহিবলৈ ধৰিলে।

ভোজসভা আৰম্ভ হ’ল। ৰাতি এজন অপৰিচিত ভদ্রলোক আহি দুৱাৰত উপস্থিত হলহি, আৰু তেওঁক চিয়াঙৰ ওচৰলৈ লৈ যাবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। তেওঁক চিয়াঙৰ লগত সাক্ষাৎ কৰাবলৈ হলঘৰলৈ লৈ যোৱা হ’ল।

অতিথিজনে চিয়াঙক দেখি বৰ আনন্দ পালে। তেওঁৰ মুখ উজ্জ্বল হৈ উঠিল। চিয়াং এতিয়া বুঢ়া হ’ল। বুঢ়া হলেও তেওঁক সুখী দেখা গৈছিল। মানুহজনে চিয়াঙক নমস্কাৰ জনাই, এটি মূল্যবান মুকুতা উপহাৰ স্বৰূপে আগ বঢ়ালে। চিয়াঙে মানুহজনক চিনি নেপালে। বুঢ়া বয়সৰ বাবে তেওঁ আজি-কালি চকুৰেও ভালকৈ নমনে আৰু কথাও মনত নেথাকে। চিয়াঙে ভদ্রলোকজনৰ পৰিচয় সুধিলে। তেওঁ উত্তৰ দিলে বোলে তেওঁ এজন সেই ঠাইৰে মানুহ। দহ বছৰৰ আগতে চিয়াঙক দেখিছিল। আজি তেওঁৰ জন্মতিথি বাবে দেখা কৰি যাবলৈ আহিল।

চিয়াং কিন্তু মানুহজনৰ উত্তৰত সন্তুষ্ট নহল। তেওঁ বুজিলে, এই সহজ উত্তৰৰ ভিতৰত কিবা এটা বহুশ্ৰু লুকাই আছে। চিয়াঙে কলে,—“আপোনাৰ সম্পূৰ্ণ পৰিচয় নেপালে, আপোনাৰ উপহাৰ গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰিম। কাৰণ ভালকৈ চিনি নোপোৱা মানুহৰ পৰা যি কোনো উপহাৰকে গ্ৰহণ কৰা নীতিবিকল্প। তাৰ উপৰি ভোজত বহাৰ আগতে অতিথিৰ নাম ঘোষণা কৰি দিয়াটোও এটা নিয়ম। এতিয়া

কি বুলি আপোনাক পৰিচয় কৰি দিম, অনুগ্ৰহকৈ মোক কওক।”

তেতিয়া মানুহজনে কলে,—“মোক চতিৰ ওপৰত উঠি থকা ভদ্রলোক বুলিয়েই পৰিচয় দিব পাৰে।” তেতিয়া

“মোক চতিৰ ওপৰত উঠি থকা ভদ্রলোক বুলিয়েই
পৰিচয় দিব পাৰে”

মানুহজনে তেওঁৰ সকলো কথা কবলৈ ধৰিলে। তেওঁক চিয়াঙে কেনেকৈ দয়া দেখুৱালে আৰু সেই মৰমে তেওঁক কেনেকৈ সজ বাটেদি লৈ গ’ল তাক তেওঁ কলে। তেওঁ চুৰি বিয়া

এৰি দিলে আৰু চিয়াঙে দিয়া ধনৰ সহায়ত দূৰ দেশলৈ বেপাৰ কৰিবলৈ গ’ল। বেপাৰত তেওঁ বহু ধন-সম্পত্তি লাভ কৰিলে। তেওঁ সত্যবাদী হ’ল। দুখীয়া আৰু অভাৱ-গ্ৰস্ত মানুহ দেখিলে সহায় কৰে। বিপথে যোৱা মানুহ পালে তেওঁক সজ বাটলৈ আনিবলৈ চেষ্টা কৰে।

চিয়াঙৰ তেতিয়া দহ বছৰৰ আগৰ সকলো কথা মনত পৰিল। তেওঁ অতিথিজনক আকোৱালি ধৰিলে আৰু ভোজত তেওঁক নিজৰ দাঁতিতে বহুৱাই ললেগৈ।

এসময়ত চীন দেশৰ এখন নগৰত চেং নামে এটা সৰু লৰা আছিল। চেং দেখিবলৈ বৰ ধুনীয়া আছিল। স্কুললৈ যাব পৰা হ'লত চেঙেক মাক বাপেকে ওচৰৰ এখন স্কুলতে নাম লগাই দিলে। চেং পঢ়াশুনাতো বৰ চোকা আছিল। সি শ্ৰেণীত সদায় প্ৰথম হয় আৰু শিক্ষকেও তাক বৰ মৰম কৰে। স্কুলত পঢ়া কিছুদিনৰ পাছৰ পৰাই চেঙে কবিতা লিখিব পাৰিছিল। ইমান সৰুৰ পৰাই কবিতা লিখিব পৰা দেখি সকলোৰে তবধ মানিছিল।

সেই স্কুলত শিকিব লগীয়া কথা আটাইখিনি চেঙে অলপ দিনৰ ভিতৰতে শিকিলে। স্কুলৰ পঢ়া সাং হ'লত সি স্কুল এৰি দলে। সেই ঠাইত তেতিয়া তাকৈ ওপৰ খাপৰ পঢ়াশালি নাছিল।

চেঙৰ বাপেক দোকানী আছিল। বাপেকৰ ইচ্ছা লৰাটোৰে তেওঁক দোকানৰ কামতে সহায় কৰে। কিন্তু লৰাটোৰ ব্যৱসায়ৰ ফালে অকণো ধাউতি নাছিল। লৰাটোৰ ইচ্ছা সি নানা দেশ ফুৰি চাকি নানা কথা শিকে। সি দেশ ভ্ৰমণৰ কাৰণে বাপেকৰ অনুমতি বিচাৰিলে। বাপেকে

প্ৰথমতে তাৰ কথালৈ কাণকে দিয়া নাছিল। অবশেষত লৰাটোৰ প্ৰবল ইচ্ছা দেখি বাপেকে যাবলৈ দিয়াৰ বাহিৰে অন্য উপায় নেদেখিলে।

কেইদিনমানৰ ভিতৰতে চেং মাক বাপেকৰ পৰা বিদায় লৈ ভ্ৰমণলৈ ওলাল। দহদিন মান যোৱাৰ পাছত সি সাগৰৰ পাৰৰ এখন ডাঙৰ চহৰ পালেগৈ। সেই চহৰৰ পৰা পৃথিৱীৰ প্ৰায় সকলো ঠাইলৈকে জাহাজ চলে। চেঙে ভাবিলে—‘ইয়াৰে এখন জাহাজত উঠি যদি যাওঁ, তেন্তে বহুত ঠাই দেখিবলৈ পাম আৰু কিছুদিনৰ পাছত আকৌ ঘূৰি আহি এই খিনি পাবহি পাৰিম। বিদেশত দুপয়চা ঘটিবও পাৰিম।’

সেই ভাবি সি এখন জাহাজৰ কেপ্টেইনৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু নাৱিক কাম বিচাৰিলে। কেপ্টেইনজনে লৰাটো দেখি ভাল পালে আৰু তাক তৎক্ষণাত কামত নিযুক্ত কৰিলে। দুই এদিনতে জাহাজ চলিল। চেঙেৰো আনন্দৰ সীমা নাইকিয়া হ'ল।

কিছুদিন যোৱাৰ পাছত জাহাজ এটা দ্বীপৰ ওচৰ পালেহি। এনেতে সাগৰত প্ৰবল ধুমুহা উঠিল। জাহাজ চলাব নোৱাৰা হ'ল। ধুমুহা আৰু ঢৌৰ কোবত জাহাজখনে গৈ এটা পাহাড়ত খুন্দা মাৰি দিলেগৈ। জাহাজৰ তালিত ফুটা ওলাই জাহাজ তললৈ গ'ল। লগে লগে জাহাজৰ যাত্ৰী, নাৱিক

সকলো সাগৰৰ তল পালেগৈ। চেঙে ককবকাই ফুৰোতে সৌভাগ্যক্ৰমে জাহাজৰ ভগা মাঙ্গুলডাল ওচৰতে পাই তাতে সাৰতি ধৰিলে। চোৱে কোবাই কোবাই মাঙ্গুলে নৈতে চেঙক নি পাবত তুলিলেগৈ।

চেং যেতিয়া পাবত উঠে তেতিয়া বাতি। পাৰৰ পৰা অলপ আঁতৰতে সি এজোপা গছ পালেগৈ। ভোকে পিয়াহে, দুখে ভাগৰে সি লবেজান দিলে আৰু গছৰ তলতে ধোবাং জুৰি শুই পৰিল। টোপনিত সি লাল কাল দিলে।

যেতিয়া সি সাৰ পালে তেতিয়া বাতি পুৰাল। সি চকু মেলি দেখে তাৰ সম্মুখত এদল অশ্বাৰোহী। দলটোত কেবাজনো মানুহ আছিল। সকলোৰে পোছাক পৰিচ্ছদ বৰ সুন্দৰ। দলটোৰ আগত অহাজন এজন ডেকা লৰা, ধুনীয়া ঘোৰা এটাত উঠি আহিছে। ডেকাজন দেখিবলৈ অতি সুন্দৰ। ডেকাজনে চেঙক সম্বোধন কৰি কলে—“নমস্কাৰ, আপোনাক অচিনাকি মানুহ যেন লাগিছে। আপুনি ক’ৰ পৰা আহিছে?”

চেঙে তাৰ পৰিচয় দিলে, আৰু কেনেকৈ জাহাজ ভাগি জলমগ্ন হ’ল আৰু কেনেকৈ পাৰ পালেহি সকলো বিবৰি কলে।

চেঙৰ কথা শুনি ডেকাজনে তেওঁৰ পৰিচয় দিলে। তেওঁৰ পিতাক সাগৰ ৰাজ্যৰ ৰজা। তেওঁ ৰাজপুত্ৰ। ৰাজপুত্ৰই কলে—“আমি তোমালোকৰ দেশৰ বিষয়ে নানা কথা শুনিছোঁ। এই দ্বীপত চীন দেশৰ পৰা তুমিয়েই প্ৰথম ভৰি দিলাহি।

ৰজাই তোমাক দেখি বৰ আনন্দ পাব। আমাৰ লগত আহ। মই তোমাক পিতাৰ ওচৰলৈ লৈ যাম।”

“আপুনি ক’ৰ পৰা আহিছে?”

চেঙে বৰ ৰং পালে। সি এইটো বৰ সৌভাগ্যৰ কথা বুলি ভাবিলে। তেওঁলোকে তাক এটা ঘোৰা দিলে। ঘোৰাত উঠি সিও দলটোৰ লগত যাবলৈ ধৰিলে।

কি আচৰিত কথা! সাগৰৰ পাৰ পোৱা মাত্ৰকেই সাগৰখন দুফাল হ’ল। দুয়ো দাঁতিয়ে দুখন যেনিবা পানীৰ প্ৰাচীৰ, মাজেদি বাটটো। এই বাটেদি ঘোৰাত উঠি যাবলৈ ধৰিলে।

অৱশেষত তেওঁলোক এখন মুকলি ঘাঁহনি পালেগৈ।
ঠায়ে ঠায়ে ফলৰ বাগিছা আৰু মুকলি ঠাইখনৰ মাজতে
এটা প্ৰকাণ্ড ধুনীয়া অটালিকা। অটালিকাটোৰ সম্মুখত
ধুনীয়া পানীৰ ফোৱাৰা, সৰু সৰু পানীৰ ঝৰণা আৰু
জলপ্ৰপাত। চেঙে জানিলে—এয়ে ৰাজ-প্ৰাসাদ।

যুৱৰাজে চেঙক ৰাজ-প্ৰাসাদলৈ লৈ গ'ল। তেওঁলোক
ওপৰ মহললৈ গ'ল। ওপৰ মহললৈ উঠা ছিৰী সোণৰ।
ওপৰ মহলৰ এটা হল ঘৰত সুন্দৰ ৰাজ সিংহাসনত ৰজা
বহি আছে। হল ঘৰৰ মজিয়া চিকচিকীয়া গ্লাচেৰে বন্ধোৱা।
চেঙে অতি সাৱধানে আৰু সসন্মানে ৰজাক মেৱা কৰিলে।
যুৱৰাজে চেঙৰ পৰিচয় দিলে আৰু কেনেকৈ তেওঁক লগ
পালে সকলো কলে।

ৰজাই চেঙক দেখি বৰ সন্তোষ পালে আৰু কলে—
“যুৱক তুমি যে মোক দেখা কৰিবলৈ আহিলা, সেইবাবে
বঙ পালোঁ। তোমালোকৰ দেশৰ কথা মই বহুত শুনিছোঁ।
তোমালোকৰ দেশৰ প্ৰায়বোৰ মানুহেই হেনো ধুনীয়া ছবি
আঁকিব পাৰে আৰু কবিতা লিখিব পাৰে। তুমিও কবিতা
লিখিব জানানে? যদি জানা তেন্তে মোৰ ৰাজ-প্ৰাসাদৰ
বিষয়ে এটা কবিতা লিখি শুনোৱা।”

চেং আচৰিত হ'ল। সি জনা কথাটোকেই ৰজাই সোধিলে।
সি তুৰন্তে এটা কবিতা লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। লিখা

হলত কবিতাটো ৰজাৰ ভবিষ ওচৰত থলে। ৰজাই পাচি চাই
বৰ আনন্দ পালে। বাস্তৱিক সেইটোৰ দৰে ধুনীয়া কবিতা
চেঙে কেতিয়াও লিখাই নাছিল।

ৰজা মহা সন্তুষ্ট হ'ল আৰু কলে—“আজিৰ পৰা
তোমাক মোৰ ৰাজ-কবি পাতিলোঁ। তুমি মোৰ ৰাজ্যত
থাকা।”

চেঙে সন্মত হ'ল। ৰজা চেঙৰ কথাবাতী আচাৰ-
ব্যৱহাৰত বৰ সন্তুষ্ট হ'ল আৰু দিনে দিনে চেঙক বেচি-
কৈহে ভাল পাবলৈ ধৰিলে। এইদৰে ৰজাৰ প্ৰিয়পাত্ৰ হৈ
চেঙে সুখেৰে কাল কটাবলৈ ধৰিলে।

চেঙৰ প্ৰতি ৰজাৰ ভাল পোৱা ইমান বেচি হ'লগৈ
যে কিছু দিনৰ পাছত ৰজাই তেওঁৰ একমাত্ৰ কন্যাকে
চেঙলৈ বিয়া দিলে।

কালক্ৰমত তেওঁলোকৰ দুটা লৰাছোৱালী হ'ল। বছৰৰ
পাছত বছৰ যাবলৈ ধৰিলে। অৱশেষত চেঙৰ মাক
বাপেকক চাই আহিবৰ বৰ মন গ'ল। নিজৰ দেশ এৰি
আহিবৰ আজি কিমান দিন হ'ল! চেঙৰ দেশলৈ বৰকৈ
মনত পৰিল। অৱশেষত কথাটো ঘৈণীয়েকক কলে।
চেঙে ৰাজকুমাৰীকো নিজৰ দেশলৈ লৈ যাবলৈ ইচ্ছা কৰিলে।
দুয়ো চীনলৈ গৈ মাক বাপেকৰ লগত কিছুদিন থাকি আকৌ
ইয়ালৈ ঘূৰি আহিব।

ৰাজকন্যাই কথাটো শুনি কলে,—“আপুনি ঠিকেই কৈছে। ইমান দিনৰ মূৰত আপুনি মাক বাপেকক নিশ্চয় চাবলৈ যাব লাগে। কিন্তু মই আপোনাৰ লগত যাব নোৱাৰি দুখ পালোঁ।। কিয়নো মই সাগৰ ৰাজ্য এৰিলেই মৰিম। সাগৰৰ বাহিৰে আমি আন ঠাইত জীয়াই থাকিব নোৱাৰোঁ।। সেইকাৰণে আপুনি অকলেই যাব লাগিব। কিন্তু আপুনি যেন তাত বেচি দিন নেথাকে। কাৰণ বহুত দিনৰ কাৰণে আপোনাৰ অনুপস্থিতিয়ে মোৰ অন্তৰত বেজাৰ দিব। শোহত হয়তো সহিব নোৱাৰা হম।”

যাবলৈ সন্মতি দিয়া বাবে চেঙে ঘৈণীয়েকক ধন্যবাদ দিলে আৰু সোনকালে ঘূৰি আহিব বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে।

যাবৰ সময়ত ৰাজকন্যাই চেঙক এখন আৰ্ছী দি কলে—“এই আৰ্ছীখন সদায় লগত ৰাখিব। ই এখন কালিকা লগা আৰ্ছী। মোক চাবৰ মন গলেই এই আৰ্ছীখন চাব আৰু মোক দেখিবলৈ পাব। আৰ্ছীত চালেই মই বেজাৰ মনেৰে আছোনে ৰঙ মনেৰে আছো জানিবলৈ পাব।” শহুৰেক আৰু শাহুৰেকক দিবলৈ এটা বাকচত ভৰাই বহুত মূল্যবান মণি-মুক্তা আনি চেঙৰ হাতত দিলেহি।

পাছত দুয়ো এখন ৰথত উঠি সাগৰৰ মাজেদি যাবলৈ ধৰিলে আৰু কিছু সময়ৰ পাছত সাগৰৰ উপকূল পালেহি। সেই ঠাইতে ৰাজকুমারীয়ে চেঙৰ ওচৰত বিদায় লৈ ঘৰলৈ গ’ল।

চেঙে অলপ পৰ খোজ কাঢ়ি গৈ কেইবছৰমানৰ আগতে য’ত জাহাজ ভাগিছিল সেই ঠাইতে উপস্থিত হ’লহি। সৌভাগ্যবশতঃ সেই ফালেদিয়েই চীনলৈ এখন জাহাজ যাবলৈ আহিছিল। চেঙে তাতে উঠি চানলৈ ৰাওনা হ’ল।

চেঙে চীন পায়ে নিজ নগৰৰ ফালে খোজ ললে। ঘৰ পাই দেখে মাক বাপেক তত নাই। চেঙ ঘৰৰ পৰা ঘোঁৰাৰ কিছুদিনৰ পাছৰ পৰা বাপেকৰ কাৰবাৰৰ অৱস্থা বেয়া হ’ল। অৱশেষত অভাৱগ্ৰস্ত হৈ নগৰ এৰি গাৰলৈ গুচি গ’ল। গাৰলৈ এটা সামান্য পজা লৈ তাতে বাস কৰিবলৈ ধৰিলে।

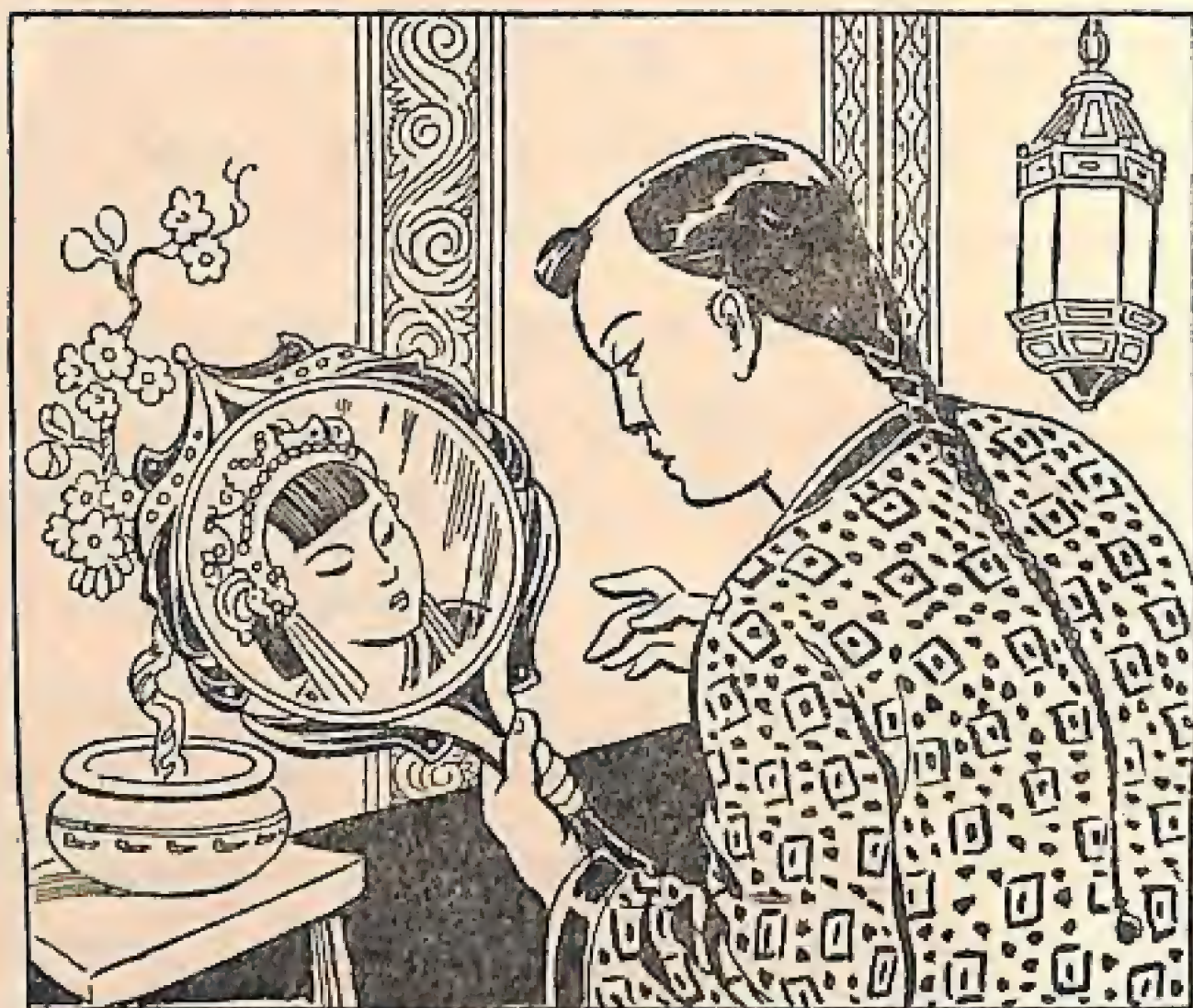
চেঙক বহুত দিনৰ মূৰত পাই মাক বাপেকৰ আনন্দৰ পাব নাইকিয়া হ’ল। চেঙে মাক বাপেকৰ দুখৰ কথা শুনি বৰ বেজাৰ পালে। তেওঁ বোৱাৰীয়েকে পঠোৱা মণি-মুক্তা বোৰ বুঢ়া বুঢ়ীৰ হাতত দিলে। তেওঁলোকে বৰ আনন্দ পালে আৰু বোৱাৰীয়েকক হিয়া উৰুৰিয়াই আশীৰ্বাদ দিলে।

কেইদিন মান জিৰণি লোৱাৰ পাছত চেঙে এটা ডাঙৰ ঘৰ কিনিলে আৰু মাক বাপেকক লৈ নতুন ঘৰলৈ উঠি গ’ল।

দিনৰ পিছত দিন স্নেহেৰে যাবলৈ ধৰিলে। চেঙে প্ৰায়ে আৰ্ছীখন চাই আৰু ঘৈণীয়েকক ৰঙ মনেৰে থকা দেখে। কিছুদিনৰ পাছত ক্ৰমে আৰ্ছীত ৰাজকুমারীৰ মুখ সেতা পৰা যেন দেখিলে; আৰু তেওঁ যেন বেজাৰ মনেৰে আছে, এনেহেনো দেখিলে। চেঙে সোনকালে উভতি যাবলৈ স্থিৰ কৰিলে।

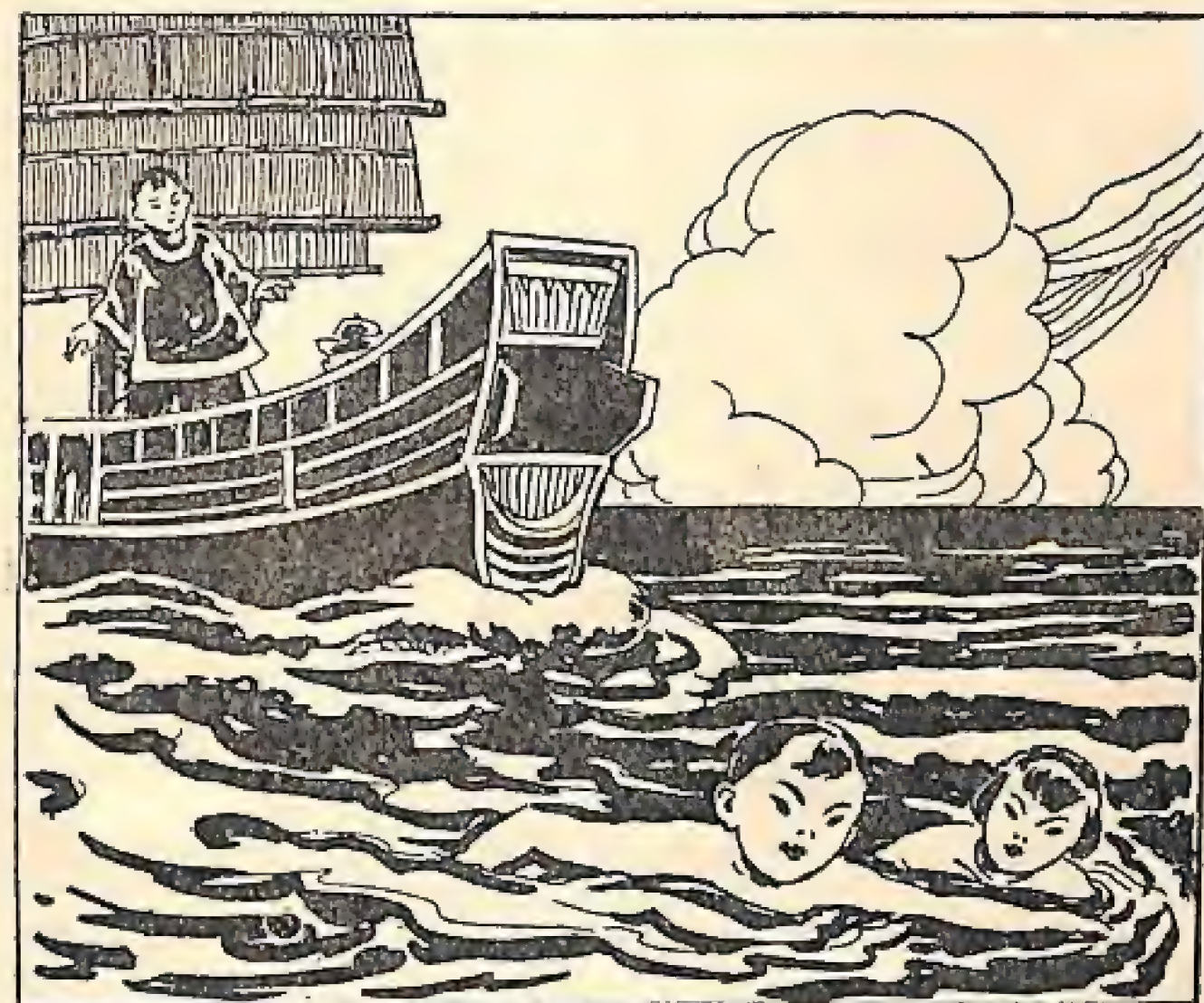
এদিন মাক বাপেকৰ পৰা বিদায় লৈ চেঙে সাগৰ ৰাজ্যলৈ
বাওণা হ'ল। জাহাজ এখন ভাড়া কৰি লৈ চেঙে যাবলৈ

ৰাজকন্যাৰ মুখ সেতা পৰা যেন দেখিলে

ধৰিলে। জাহাজ দ্বীপমুৱা হ'ল। কিন্তু কি আচৰিত কথা,
বহুত দিন ঘূৰি পকিও যি দ্বীপটোৰ পৰা সাগৰ ৰাজ্যলৈ
গৈছিল সেই দ্বীপটো কতো নেপালে। ইফালে আৰ্চী চালেই
ঘৈণীয়েকক সদায় চকু পানী টুকি থকাহে দেখে। চেঙে
নিৰুপায়ত পৰিল।

সাগৰত ঘূৰি ফুৰোতে এদিন তেওঁৰ জাহাজৰ সন্মুখত দুটা
সৰু লৰা-ছোৱালীয়ে সাগৰত ধেমালি কৰি থকা দেখিলে।
সেই কিটা তেওঁৰ লৰা-ছোৱালী—চেঙে দেখিয়েই চিনি পালে।
তেওঁক হয়তো বাট দেখুৱাই নিবলৈ মাকে সিহঁতক পাঠিয়াই

“আমাৰ পাছে পাছে জাহাজত আহি থাকক”

দিছে। চেঙে লৰা-ছোৱালীহালক জাহাজলৈ মাতিলে। কিন্তু
লৰা-ছোৱালী দুটাই কলে বোলে মাকে তাহাতক পানী এৰি
যাবলৈ হাক দিছে। পানী এৰি ওপৰলৈ উঠিলেই সিহঁতে

হেনো ঘৰলৈ বাট পাহৰিব। লৰাটিয়ে চেঙক কলে,—“আমি আগে আগে সাতুৰি গৈ থাকোঁ, আপুনি আমাৰ পাছে পাছে জাহাজত আহি থাকক।”

অৱশেষত সকলোটি ঘৰ পালেগৈ। ৰাজকুমাৰীয়ে বাটলৈ চাই আছিল। আনন্দৰ চকুলো টুকি সকলোটি ৰজাৰ ওচৰ পালেগৈ। চেঙে ৰজাক সেৱা জনালে। দুপৰায়া ভোজত সকলোৰে চেঙৰ ভ্ৰমণ বৃত্তান্ত শুনিলে।

যিজন যুৱৰাজক চেঙে পোন প্ৰথমতে লগ পাইছিল তেৱেঁই ৰজাৰ একমাত্ৰ লৰা আছিল। কিছুদিন পূৰ্বে ৰজাৰ এই লৰাটি ধুকাল। ৰজাও এতিয়া বুঢ়া হৈ আহিছে। ৰাজ-কাৰ্য্যৰ পৰা অৱসৰ লৈ বিশ্রাম কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে। সেই কাৰণে চেঙৰ হাততে ৰাজ্যভাৰ গতাই দিবৰ কাৰণে ৰজাই মন্ত্ৰীসকলৰ লগত পৰামৰ্শ কৰিলে।

এদিন শুভদিন চাই চেঙক ৰজা পতা হ’ল।

হালধীয়া ড্ৰেগন

এসময়ত চীন দেশত ঈন নামে এজন খেতিয়ক আছিল। ডাঙৰ মুকলি পথাৰ এখনৰ কাষতে ঈনৰ ঘৰ। ঘৰৰ কাষেদিয়েই পৰ্বতীয়া সৰু নৈ এখন অকাই পকাই বৈ গৈছে। ঈনৰ উ নামে তেৰ বছৰীয়া লৰা এটি আছিল। ঈনৰ লৰা-ছোৱালী বুলিবলৈ ইমানেই। উৰ কেচুৰা অৱস্থাতেই তাৰ মাক ঢুকাল। বুঢ়ী মাকেহে তাক ডাঙৰ দীঘল কৰিলে।

এই লৰাটিৰ ওমলাৰ কোনো লগ-সঙ নাছিল। সৰুৰে পৰা অকলশৰে উঠা বাবে উ বৰ গহীন স্বভাৱৰ লৰা হ’ল। বুঢ়ীমাকে নাতিনীয়েকক সৰুৰে পৰা সকলো কথা ভালকৈ মন কৰিবলৈ শিকাইছিল। এই বুঢ়ীজনীয়ে ভূত প্ৰেত আদি উপদেৱতা বিলাকৰ কথা ভালকৈ জানিছিল আৰু নাতিনীয়েককো সেইবোৰ কথা শিকাইছিল। বুঢ়ীয়ে শিকোৱা কথাবোৰ তাক আনৰ আগত কবলৈ হাক দিছিল।

উৰে কাৰো লগত কথাবাতী নহয়। সিহঁতৰ পথাৰত কাম কৰা মানুহবোৰে তাক নিবোকা চামোন বুলি জোকাই। অচিনাকি মানুহেতো তাৰ মুখৰ মাত নেপায়েই, চিনাকি মানুহেও তাৰ মুখৰ মাত সহজে উলিয়াব নোৱাৰে। সি অকলে বহি বহি ভাবি থাকে। এই আচৰিত লৰাটোৰ

চকুত কোনো কথা নপৰাকৈ সাৰি যাব নোৱাৰে। সি সকলো কথা ভালকৈ নজব কৰে। মুখৰ মাত নেপালেও সকলোৰেই কয় বোলে এই লৰাটো সময়তে বৰ জ্ঞানী মানুহ হব।

এদিন উ সিহঁতৰ নঙলা মুখত বহি আছে। এনেতে এজন ডেকা মানুহ এটা বগা ঘোৰাত উঠি সিহঁতৰ ঘৰৰ আগৰ বাটেদিয়েই আহিল। ডেকাজনৰ মূৰৰ পৰা ভৰিলৈকে হালধীয়া পোছাক। দেখিবলৈকো মানুহজন বৰ ধুনীয়া। কোনোবা বজাৰ লৰা যেন লাগিল। তেওঁৰ লগত চাৰিটা মানুহ। এটাই তেওঁৰ মূৰৰ ওপৰত ৰাজ-ছত্ৰ ধৰি আহিছিল।

নঙলা মুখ পাই মানুহজন ঘোৰাৰ পৰা নামিল আৰু কলে,—“হেৰা ঈনৰ পুতেক, মোৰ বৰ ভাগৰ লাগিছে। মই কিছু সময় তোমালোকৰ ঘৰত জিৰাব খুজিছোঁ।”

উই নতুনভাৱে মূৰ দোৱাই কলে,—“আহক।”

বাপেকে বাহিবৰ কোঠাৰ পৰা সকলো কথা শুনি আছিল। তেওঁ বাহিবলৈ আহি অতিথিক অভ্যর্থনা কৰি ভিতৰলৈ নিলেহি। ডেকাজন এখন বিছনাৰ ওপৰত দীঘল দি পৰিল। লগৰ মানুহ কিজনে ঘোৰাটো এবাল দি চোতালতে বহিলহি। ঈনে তেওঁলোকৰ ওচৰতে বহি কথা-বাৰ্তা হবলৈ ধৰিলে। উই নঙলা মুখৰ পৰাই অতিথি কিজনৰ গতিবিধি লক্ষ্য কৰি আছিল।

কিছু সময় জিবোৱাৰ পাছত ডেকাজন যাবলৈ ওলাল।

যা-জলপান নুখুওৱাকৈ অতিথিক বিদায় দিবলৈ ঈন সন্মত নহল। তেওঁ লৰালৰিকৈ জলপানৰ দিহা কৰি দিলে।

“মই কিছু সময় তোমালোকৰ ঘৰত জিৰাব খুজিছোঁ”

থাই-বই অতাই ডেকাজনে বিদায় ললে আৰু অতিথি সৎকাৰৰ বাবে ঈনক ধন্যবাদ দিলে।

নঙলা মুখত উক ডেকাজনে মাত লগাই কলে,—“মই আকৌ কাইলৈ আহিম।”

উয়ে কলে,—“ভাল আহিব।” যাবৰ সময়ত লঙৰা এজনে ছাতিটো ওভোতাই ধৰিছিল। উৰ কথাটো চকুত পৰিল।

অচিনাকি ডেকাজন বাজছত্ৰৰ তলত সোমাই পশ্চিম ফালে গ'ল। চকুৰে নমনা নোহোৱালৈকে উৰে মানুহ কিজনৰ ফালে চাই আছিল।

গধূলি বাপেকে পুতেকক কলে, “এই মানুহকিজন মই কেতিয়াও দেখা নাই। এওঁলোক কোন? ডেকাজনে বা মোৰ নাম কেনেকৈ জানিলে? তুমি তেওঁলোকক লক্ষ্য কৰা দেখিছিলেঁ। কিবা জানিব পাৰিলানে?” বাপেকে ভালকৈয়ে জানে যে পুতেকৰ চকুত কোনো কথাই নেসাৰে।

বাপেকৰ কথা শুনি উই কলে,—“মানুহকিজন কোন মই একোকে নেজানো, কিন্তু তেওঁলোকৰ পোছাকত কোনো চিলাই নেদেখিলেঁ। ডেকাজন উঠি অহা ঘোৰাটোত পাঁচোটা বেলেগ বঙৰ দাগ আছে। ঘোৰাটোৰ গাত নোম নাই। তাৰ পৰিবৰ্তে তাৰ গাত মাছৰ বাকলিৰ দৰে বাকলি আছে।”

পুতেকৰ কথা শুনি বাপেক চৰকু পৰা মানুহৰ দৰে হল। “কি আচৰিত কথা! আৰু কি দেখিলা?” বুলি বাপেকে পুতেকৰ মুখলৈ চালে।

উৰে কলে, “মানুহকিজন যাওঁতে দেখিলেঁ, তেওঁলোকৰ ভৰিয়ে আৰু ডেকাজনৰ ঘোৰাটোৰ খুৰাই মাটি চোৰা নাছিল।”

বাপেকে কলে, “তেন্তে, সেই কিজন মানুহ নহয়। কোনোবা উপদেষ্টাহে।”

উৰে আকৌ কলে, “তেওঁলোক পশ্চিমফালে ঘোৰাৰ লগে লগে আকাশত ডাৰৰ গোট খালে আৰু মানুহকিজন ডাৰৰৰ মাজেদি ওপৰলৈ উঠি নেদেখা হ'ল।”

বাপেকে কলে, “কথাবোৰ শুনি মোৰ বৰ ভয় লাগিছে। কিন্তু আইক নোসোধাকৈ মই এইবোৰৰ বিষয়ে একো কব নোৱাৰিছেঁ।”

উৰ বুঢ়ী মাক আলৰ বুঢ়ী। দিনে ৰাতিয়ে মাথোন শুই থাকে। ইনে বুঢ়ীক জগাই বিছনাত বহুৱাই দিলে আৰু সকলোবোৰ কথা কলে। কথা শুনি বুঢ়ীয়ে কলে, “বগা ঘোৰাটো ড্ৰেগনৰ ঘোৰা। সিহঁতৰ গাতহে বাকলি থাকে। কোনো উপদেষ্টাই মানুহৰ আকৃতি ধৰি আহিলে তেওঁলোকে পিন্ধি অহা পোছাকত চিলাই নেথাকে। সেইবোৰ পোছাক কোনো মানুহে কৰা পোছাক নহয়। উপদেষ্টাবিলাকৰ খোজো মাটিত নপৰে। তেওঁলোক ক্ৰমে ওপৰলৈ উঠি গৈছিল ডাৰৰ নমাবলৈ। সেই ডেকাজনেই হালধীয়া ড্ৰেগন। তেওঁ ধুমুহা বৰষুণ দিয়াবলৈ পশ্চিমলৈ গৈছে। তেওঁৰ লগত চাৰিজন মানুহ থকাৰ পৰা বুজা যায় যে ধুমুহা বৰষুণ খুব ডাঙৰেই হব। সাৰধানে থাকিবাহক।”

এটা মানুহে যাবৰ সময়ত ছাতিটো কেনেকৈ ওভোতাই ধৰিছিল সেই কথা উৰে বুঢ়ীমাকক কলে। সেইটো ভালৰ চিন বুলি কৈ বুঢ়ী আকৌ শুই পৰিল।

সঁচাকৈয়ে সন্ধ্যাৰ লগে লগে গোটেই আকাশ কল আছে। বাপেকৰ কথাত একোকে মতা নাই। ঈনে পুতেকক ডাৱৰে ঢাকি পেলালে। বাপেক পুতেক ভয়তে কোনে একেবাহে চাই থকা দেখি স্থধিলে, “তুমি কি চাইছা?”

উৰে কলে, “কালি তেওঁলোকৰ এজনে যাবৰ সময়ত ছাতিটো ওভোতাই ধৰিছিল নহয়।”

“পাছে?”

“ড্ৰেগন যুবকজন আকৌ আজি আহিম বুলি কৈছিল নহয়?”

তাৰ কথা শুনি বাপেকৰ বিৰক্তি লাগিল আৰু কলে, “আহিবলৈ আৰু বাকী আছেনে? ঘৰে দুবাৰে সোপাই এতিয়া উঠি যায় হে লাগে।”

উৰে কলে, “মই ড্ৰেগনটো দেখিছোঁ।”

বাপেক আচৰিত হৈ লৰালৰিকৈ থিড়িকীৰ ওচৰ পালেগৈ।

উৰে কলে, “মই আকাশলৈ চাই থাকোতে থাকোতে দেখিলোঁ, ড্ৰেগনটোৱে তাৰ ফণা মেলি আমাৰ ঘৰটো বক্ষা কৰি আছে।”

“তই সমাজিকহে দেখিছ হবলা!”

“নহয় পিতাদেৱ, আপুনি মন কৰক; আমাৰ ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই।”

ঈনে কাণ পাতি শুনিলে। সঁচাকৈয়ে ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই। কি আচৰিত কথা!

পুতেকে কলে, “কালি আপুনি ড্ৰেগনক ভালকৈ সোধ-পোছ কৰি বৰ ভাল কাম কৰিলে।

পুৱাৰ লগে লগে পৰ্ব্বতৰ পৰা বৰষুণৰ পানীৰ সোঁত নৈ বোৱাৰ দৰে ববলৈ ধৰিলে। নৈৰ পানী বাঢ়ি পাৰেদি বাগৰি আহিবলৈ ধৰিলে। গোটেই পথাৰ পানীত তল গ'ল। ইফালৰ পৰা সিফাল মনিব নোৱাৰা হ'ল। পথাৰখন এখন সাগৰ হেন হ'ল। ঈন হতাশ হ'ল। নৈখন আৰু অকণমান বাঢ়িলেই তেওঁলোকৰ ঘৰে দুবাৰে উটাই লৈ গুচি যাব।

চাওঁতে চাওঁতে পানী ক্ৰমে বাঢ়িবলৈ ধৰিলে। ওখ টিলাবোৰ একো একোটি খুদ খুদ দ্বীপহে যেনিবা। গৰু মহ-বোৰে নিৰুপায় হৈ এই টিলাবোৰত আশ্ৰয় ললেগৈ। ধুমুহাত ডাঙৰ ডাঙৰ গছবোৰ ভাগিবলৈ ধৰিলে। খুদ খুদ টিলাবোৰো লাহে লাহে পানীৰ তললৈ গ'ল। ঈনে বেজাবেৰে কলে, “আজি আমাৰ আৰু বক্ষা নাই।”

উ থিড়িকীৰ মুখত থিয় হৈ একেবাহে আকাশলৈ চাই

উ থিড়িকীৰ মুখত থিয় হৈ একেবাহে আকাশলৈ চাই

আছে। বাপেকৰ কথাত একোকে মতা নাই। ঈনে পুতেকক একেবাহে চাই থকা দেখি স্থধিলে, “তুমি কি চাইছা?”

উৰে কলে, “কালি তেওঁলোকৰ এজনে যাবৰ সময়ত ছাতিটো ওভোতাই ধৰিছিল নহয়।”

“পাছে?”

“ড্ৰেগন যুবকজন আকৌ আজি আহিম বুলি কৈছিল নহয়?”

তাৰ কথা শুনি বাপেকৰ বিৰক্তি লাগিল আৰু কলে, “আহিবলৈ আৰু বাকী আছেনে? ঘৰে দুবাৰে সোপাই এতিয়া উঠি যায় হে লাগে।”

উৰে কলে, “মই ড্ৰেগনটো দেখিছোঁ।”

বাপেক আচৰিত হৈ লৰালৰিকৈ থিড়িকীৰ ওচৰ পালেগৈ।

উৰে কলে, “মই আকাশলৈ চাই থাকোতে থাকোতে দেখিলোঁ, ড্ৰেগনটোৱে তাৰ ফণা মেলি আমাৰ ঘৰটো বক্ষা কৰি আছে।”

“তই সমাজিকহে দেখিছ হবলা!”

“নহয় পিতাদেৱ, আপুনি মন কৰক; আমাৰ ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই।”

ঈনে কাণ পাতি শুনিলে। সঁচাকৈয়ে ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই। কি আচৰিত কথা!

পুতেকে কলে, “কালি আপুনি ড্ৰেগনক ভালকৈ সোধ-পোছ কৰি বৰ ভাল কাম কৰিলে।

উৰে কলে, “মই ড্ৰেগনটো দেখিছোঁ।”

বাপেক আচৰিত হৈ লৰালৰিকৈ থিড়িকীৰ ওচৰ পালেগৈ।

উৰে কলে, “মই আকাশলৈ চাই থাকোতে থাকোতে দেখিলোঁ, ড্ৰেগনটোৱে তাৰ ফণা মেলি আমাৰ ঘৰটো বক্ষা কৰি আছে।”

“তই সমাজিকহে দেখিছ হবলা!”

“নহয় পিতাদেৱ, আপুনি মন কৰক; আমাৰ ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই।”

ঈনে কাণ পাতি শুনিলে। সঁচাকৈয়ে ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই। কি আচৰিত কথা!

পুতেকে কলে, “কালি আপুনি ড্ৰেগনক ভালকৈ সোধ-পোছ কৰি বৰ ভাল কাম কৰিলে।

উৰে কলে, “মই ড্ৰেগনটো দেখিছোঁ।”

বাপেক আচৰিত হৈ লৰালৰিকৈ থিড়িকীৰ ওচৰ পালেগৈ।

উৰে কলে, “মই আকাশলৈ চাই থাকোতে থাকোতে দেখিলোঁ, ড্ৰেগনটোৱে তাৰ ফণা মেলি আমাৰ ঘৰটো বক্ষা কৰি আছে।”

“তই সমাজিকহে দেখিছ হবলা!”

“নহয় পিতাদেৱ, আপুনি মন কৰক; আমাৰ ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই।”

ঈনে কাণ পাতি শুনিলে। সঁচাকৈয়ে ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই। কি আচৰিত কথা!

পুতেকে কলে, “কালি আপুনি ড্ৰেগনক ভালকৈ সোধ-পোছ কৰি বৰ ভাল কাম কৰিলে।

উৰে কলে, “মই ড্ৰেগনটো দেখিছোঁ।”

বাপেক আচৰিত হৈ লৰালৰিকৈ থিড়িকীৰ ওচৰ পালেগৈ।

উৰে কলে, “মই আকাশলৈ চাই থাকোতে থাকোতে দেখিলোঁ, ড্ৰেগনটোৱে তাৰ ফণা মেলি আমাৰ ঘৰটো বক্ষা কৰি আছে।”

“তই সমাজিকহে দেখিছ হবলা!”

“নহয় পিতাদেৱ, আপুনি মন কৰক; আমাৰ ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই।”

ঈনে কাণ পাতি শুনিলে। সঁচাকৈয়ে ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই। কি আচৰিত কথা!

পুতেকে কলে, “কালি আপুনি ড্ৰেগনক ভালকৈ সোধ-পোছ কৰি বৰ ভাল কাম কৰিলে।

উৰে কলে, “মই ড্ৰেগনটো দেখিছোঁ।”

বাপেক আচৰিত হৈ লৰালৰিকৈ থিড়িকীৰ ওচৰ পালেগৈ।

উৰে কলে, “মই আকাশলৈ চাই থাকোতে থাকোতে দেখিলোঁ, ড্ৰেগনটোৱে তাৰ ফণা মেলি আমাৰ ঘৰটো বক্ষা কৰি আছে।”

“তই সমাজিকহে দেখিছ হবলা!”

“নহয় পিতাদেৱ, আপুনি মন কৰক; আমাৰ ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই।”

ঈনে কাণ পাতি শুনিলে। সঁচাকৈয়ে ঘৰৰ ওপৰত এটোপালো বৰষুণ পৰা নাই। কি আচৰিত কথা!

পুতেকে কলে, “কালি আপুনি ড্ৰেগনক ভালকৈ সোধ-পোছ কৰি বৰ ভাল কাম কৰিলে।

আপুনি এতিয়া শোৱকগৈ—কাৰণ গোটেই ৰাতিটো আপুনি শোৱা নাই। ড্ৰেগনটো আজি আকৌ আহিম বুলি কৈ গৈছিল নহয়। মই সময়মতে আপোনাক জগাই দিম।”

ধুমুহা বৰষুণ অকণো কমা নাই। একেবাহে বৰষুণ চি আছে। পানীৰ সোঁতে গছ গছনি গৰু মহ উটাই লৈ গ’ল। ঘৰ দুৱাৰ ভাগি খাস্তাং হ’ল। গাৰুখনত মাথোন কেটামান ঘৰহে ভালে থাকিল। মানুহো কেটামান মৰিল। কিন্তু ঈনৰ ঘৰৰ কোনো অনিষ্ট নহল। বান-পানীয়ে তেওঁৰ ঘৰৰ চাৰি সীমাকে নুচুলেহি।

ভৰ দুপৰীয়া বৰষুণ এৰিলে। আকৌ বদ ওলাল। উই গৈ জপনা মুখত বহিলগৈ। কিছু পৰৰ পাছত ডেকাজন আগদিনাৰ দৰে চাৰিটা লগুৱা লগত লৈ পশ্চিম ফালৰ পৰা আহিল। ডেকাজন আহি জপনা মুখতে বলহি। উই সন্তমেৰে তেওঁক নমস্কাৰ জনালে।

ডেকাজনে কলে, “মই যাবৰ দিনা আজি আহিম বুলি কৈ গৈছিলোঁ। নহয়। পাছে আজি তোমালোকৰ ঘৰত নোসোমাওঁ।” এই বুলি ডেকাজনে ঘোৰাটোৰ গাৰ পৰা বাকলি এটা একৰাই উৰ হাতত দি কলে, “এই বাকলিটো ধৰা। ভালকৈ ৰাখিবা।” এই বুলি কৈ তেওঁ গুচি গ’ল।

উৰে বাকলিটো সৰু কাঠৰ বাকচ এটাৰ ভিতৰত সুমাই থলে গৈ আৰু বাপেকক জগাই দিলে। সি লৰি গৈ বুঢ়ী মাকক

সকলো কথা কলেগৈ। বুঢ়ীয়ে সুধিলে, “ড্ৰেগনটোৰে তোক কিবা দিলেনে?”

“দিলে” বুলি সি বাকচটো মেলি বুঢ়ীমাকক দেখুৱালে।

বুঢ়ীয়ে কলে, “বোপাই তই বৰ ডাঙৰ মানুহ হবি।”

ঈনৰ ঘৰত বৰষুণ নপৰা আৰু তেওঁৰ বাৰীলৈ বান-পানী নোসোমোৱা কথাটো সত্ৰাটৰ কাণত পৰিবলৈ বেচি দিন নেলাগিল। যি বিলাক মানুহ পলাই গৈ পৰ্বতত আশ্ৰয় লৈছিল গৈ তাহাতেই কথাটো সত্ৰাটৰ কাণত পেলালে। পানী-ছনি শুকালত ঈনক মাতি নিবলৈ সত্ৰাটে এজন ৰাজকৰ্মচাৰী পাঠিয়াই দিলে।

বাপেক পুতেক দুয়ো ৰাজ-দৰবাৰত উপস্থিত হৈ আঠু ললেগৈ। সত্ৰাটে সুধিলে,—“এই আচৰিত ঘটনাৰ বিষয়ে তোমালোকে কি জানা?” তেতিয়া ঈনে গোটেই ঘটনাটো সত্ৰাটৰ আগত কলে। সকলো কথা শুনি অতাই সত্ৰাটে আদেশ দিলে, “ড্ৰেগনে দিয়া বাকলিটো মোক দেখুওৱা।”

তেতিয়া সময় সন্ধিয়া লাগো লাগো হৈছিল। কিন্তু উই বাকলিটো দেখুৱাবলৈ বাকচটো মেলা মাত্ৰকে গোটেই ৰাজ-দৰবাৰ দিন যেন পোহৰ হ’ল। সত্ৰাট অবাক হ’ল। তেওঁ সন্তুষ্ট হৈ কলে, “উ ৰাজ-ঐন্দ্রজালিক হৈ মোৰ সভাত থাকক। হালধীয়া ড্ৰেগনে তেওঁক ডাঙৰ শক্তি দিছে।”

উই ড্ৰেগনৰ বাকলিৰ সহায়েৰে ৰোগীৰ ৰোগ দূৰ কৰে,

সত্ৰাটৰ শত্ৰুবিলাকক দমন কৰে। সি বাকলিটোৰ সহায়ত
ভবিষ্যতৰ কথাও কব পাৰে। উ অলপ দিনৰ ভিতৰতে বৰ
ক্ষমতাৰস্তু হৈ উঠিল আৰু চহকী হৈ পৰিল।

“উ ৰাজ-ঐন্দ্ৰজালিক হৈ মোৰ সভাত থাকক”

সত্ৰাটৰ আদেশ মতে ৰাজপ্ৰাসাদৰ ওচৰতে এটা ডাঙৰ ঘৰ
সজোৱা হ’ল। বাপেক আৰু বুঢ়ীমাকে সৈতে উৰে সেই ঘৰত
স্থখেৰে কাল কটাবলৈ ধৰিলে।

সমাপ্ত